

ХЕЛЕН ПЛЕТС

ИЗБОР ИЗ ПОЕЗИЈЕ

СРЕБРНО ПЕРО КОЈЕ ЈЕ ЛИСИЦА ПРОНАШЛА У МРАКУ

У набубрелом мраку влада затишје
када псећи нокти тапкају по поду
собе размењују сребро
кроз стакло. Ноћне лисице излазе
пуних уста сребрног перја
а стабљике траве крећу се преко утихлих стаза јелена
Ја сам меко сребрно перо, уздигнуто на месечини
моја танка бела леђа уздижу се лагано као и свако друго перо
одавде и тамо, до вечности

БОЛНА ПЕСМА ЈЕ МАЛИ ГЛАСНИ АКОРД

развучен дуж дршке плаве виолине –
шупаљ и несрећан и дрвен
а глас жене која јадикује – изненадни
дубоки тонови који се не могу ни замислити,
написани када се туга уздизала
са композитором усправним попут чворка
на црној жици заглављеној између два
телеграфска стуба, порука иде само у једном
смеру, ношена у малим стопалима једне птице

ОВО ЈЕ ЉУБИЧАСТИ ЧАС

ноћна трака се расплиће, звезде се просипају
свуда, рамена ближа него икад.
Руже се развијају на ноћном ваздуху, мољци облаче
своје латице мекоћом и крзном.
Ми смо тихи сигнали вечерас, само природа
говори уместо нас, гласом чуда. Спавамо
и нама управља тама. Мољци су
најсрећнији када разговарају са ружама.

НЕЖНА ЈЕГУЉА НА СУНЦУ

на калему месеца
у запљускивању таласа, једноставан увојак
моје тело као реп,
пераја јегуљице трепере,
лице и облик попут танке рибе
која се истеже у линију

привија се уз сваки талас
као усамљено питање
на које море не уме да одговори

ТВОЈЕ ЛИЦЕ КАО МЕКИ СОМОТСКИ ЛОС¹

дрвеће – гипко као наше ноге у пролеће,
трава пева док се појављујемо;
гасимо жеђ. Дрвеће нас гледа,
блиставо на нашим црним шулама.² Наша баршунаста лица красе
базен; вода нам се осмехује у мирној сребрној чинији

¹ Највећа врста јелена.

² Црна шула је птица са стаништем на Новом Зеланду.

ПОСТАЈЕМ ПРЕПЛАШЕНИ ЗОВ

испљуван из уста црне вране, ноге су му још увек у црнилу
а срце у петама. Волео би, кад би могао,
стабилну грану која пркоси олуји,
да светлост на води само њега одражава, и не вади
више црнила испод његовог крила; могу ти само донети
кљун који о тами пева

У СРЦУ УВЕНУЛИХ ЦВЕТОВА

Ја сам љубичасто и ружичасто и баршунасто сећање.
Срж мене је фрагмент који се суши, увија.
Оставила сам своју љубав на спољашњој чашици цвета
који умире, жути, вене. И заглављена сам на
зеленој стабљивици у високој стакленој вази
која се распада, полако, нечујно; сомотна
латица се скупља, али и даље сија међу цветовима који вену

ТРОТОАР У ЈАРКОЈ БЛИСТАВОЈ СВЕТЛОСТИ

тротоар у јаркој блиставој светлости,
мраз у фракталима; црно под облачно белим.
Ходамо по мајушним звездама; блиставе мрље у сјају.
Црни пут испуњен тамом и светлошћу испод нас

КИША РАЗГОВАРА СА НОЋИ У ТАМИ

разговор се протеже на нежним језицима,
она пева сребрно, поноћ је слуша,
киша размењује речи. Поноћ је слушалац,
са тамним устима широко отвореним, хвата њене
брбљиве звуке расуте по води

МОЈА ЉУБАВ НОСИ ЗИМСКО СРЕБРО

Моја љубав носи зимско сребро,
избраздане беле наборе коже; зелени бршљан умочен у блиставу
белину.

Он је сумрак који нестаје, његове коштане руке досежу белину;
златна гомила лишћа му је за петама. Бело перје напољу,
ноћ звони; мрак нас пожуреје

(песме из новог рукописа)

Превела с енглеског
Данијела Трајковић